

El cim dels poetes

Un relat de: [Equinozio](#)

He pujat al cim dels poetes,
aquella muntanya que m'has recomanat.
He pujat de nit, guiat sota les estrelles,
i acompanyat dels sons de la foscor.
He vist el naixement del meu dia,
perquè m'ho has demanat.

El sol dels Equinoccis barrejat
amb la mar del la llibertat.

Ha plogut,
i he begut de les llàgrimes
dels déus que celebren
la mort d'un noi ple d'ideals.

Ha ventat,
i m'he deixat emportar
pel vent de terral,
portador de l'essència de la
terra al mar, i t'he trobat.

He estat en silenci
per robar aquesta poesia
a una Mar que m l'escrivia
amb onades de dol
i vaixells d'esperança.

He pogut per un moment
sentir-me que és ser Mar.

Mar ens portes a Itaca?
Mar ens deixes Lliure?
Mar ens guardes les Cendres?

Mar,
t'he vist des de la muntanya
des del primer moment que
ha sortit el sol.

I no ha pogut brillar perquè
els núvols ho tapaven
però tu, Mar, m'has reflectit
la llum que és del meu dia,
del meu naixement.

Mar, si et plau, emportat a aquest noi ple d'ideals
i porta'm aquell vertader poeta del deliris.